

Tek Cilt Özel Baskı

PERCÜ JACKSON

VE OLIMPOSLULAR

RICK RIORDAN

X-
LIB
RIS

PERCY
JACKSON
VE OLİMPOSLULAR

Percy Jackson ve Olimposlular

Özgün adı: Percy Jackson & The Olympians

Yazan: Rick Riordan

Kapak illüstrasyon: © John Rocco, Disney-Hyperion Books'un izni ile yayımlanmıştır.

Şimşek Hırsızı

Özgün adı: Percy Jackson & The Olympians - The Lightning Thief

Canavarlar Denizi

Özgün adı: Percy Jackson & The Olympians - The Sea of Monsters

Titan'ın Laneti

Özgün adı: Percy Jackson & The Olympians - The Titan's Curse

Labirent Savaşı

Özgün adı: Percy Jackson & The Olympians - The Battle Of The Labyrinth

Son Olimposlu

Özgün adı: Percy Jackson & The Olympians - The Last Olympian

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Gallt & Zacker Literary Agency ve Akcalı Telif Hakları Ajanı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2023

ISBN: 978-625-6534-08-7

Sertifika no: 44919

Çeviri: Kadir Yiğit Us

Yayına hazırlayan: Rana Alpöz

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik tasarımı: Havva Alp

Basım yeri: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

Küçükçekmece 34295 İstanbul

Tel: (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

 (0212) 373 77 44 satis@doganyayinlari. com. tr

 xlibris.kitap

 xlibris_kitap

Xlibris Doğan Yayınları'nın alt markasıdır.

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

PERCY
JACKSON
VE OLİMPOSLULAR

RICK RIORDAN

İÇİNDEKİLER

Şimşek Hırsızı	7
Canavarlar Denizi	199
Titan'ın Laneti.....	347
Labirent Savaşı.....	509
Son Olimposlu	699

PERCÜ JACKSON

VE OLİMPOSLULAR

ŞİMŞEK HIRSIZI

BÖLÜM BİR

CEBİRE GİRİŞ DERSİ ÖĞRETMENİMİ YANLIŞLIKLA BUHARLAŞTIRIYORUM

Bakın, melez olmayı ben istemedim.

Siz de melez olduğunuzu düşünerek bu satırları okuyorsanız, tavsiyem şu: Kitabı hemen kapatın! Anne babanız nasıl doğduğunuza dair hangi yalamı söylediye ona inanın ve normal bir yaşam sürmeyi deneyin.

Melez olmak tehlikeli. Korkunç. Çoğu zaman da pis şekillerde, acı çektirerek öldürüyor sizi.

Şayet normal bir çocuksanız, bunu da kurmaca olduğunu düşündüğünüz için okuyorsanız, harika. Okumaya devam edin. Bunların hiçbirinin olmadığına inanabildiğiniz için sizi ne kadar kıskanıyorum.

Ama eğer bu sayfalarda kendinizi buluyorsanız, içinizde bir şeyler kıpır kıpır oluyorsa, hemen okumayı bırakın. Siz de bizlerden biri olabilirsiniz. Bir kere bunu anladınız mı, onların da bunu hissetmesi an meselesi olacak ve peşinize düşecekler.

Uyarmadı demeyin.

Benim adım Percy Jackson.

On iki yaşındayım. Birkaç ay öncesine kadar, New York'un dışındaki, sorunlu çocuklar için özel bir okul olan Yancy Akademisi'nde yatılı öğrenciydim.

Sorunlu bir çocuk muyum?

Eh, öyle diyebilirsiniz.

Bunu kanıtlamak için şu kısacık, sefil yaşamımdaki herhangi bir anı anlatabilirim. Ama işler esas geçen mayıs ayında, altıncı sınıflar için Manhattan'a bir araştırma gezisi düzenlediklerinde, gerçekten kötü gitmeye başladı. Her biri kafadan kontak, yirmi sekiz tane çocuk ve iki öğretmen sarı okul otobüsümüze atlamış, Antik Yunan ve Roma şeylerine bakmak için Metropolitan Sanat Müzesi'ne gitmiştik.

Biliyorum, işkenceymiş gibi geliyor kulağa. Yancy Akademisi'nin çoğu gezisi öyledir.

Ama Bay Brunner, yani Latince öğretmenimiz düzenliyordu bu geziyi, o yüzden umutluydum.

Bay Brunner, motorlu bir tekerlekli sandalyesi olan, orta yaşlı bir adam. Saçları git-tikçe seyrekleşiyor, sakalı çalı gibi, eprilmiş tüvit ceketini her zaman kahve kokar. Aklınıza havalı bir adam olacağı gelmez ama sınıfta öyküler anlatır, şakalar yapar, oyunlar oynatır. Muhteşem bir Roma zırhları ve silahları koleksiyonu da olduğundan, dersinde uyumadığım tek öğretmendir.

Bu gezi idare eder diye ummuştum. En azından bir kereliğine başım belaya girmez diye ummuştum.

Yanılmışım.

Bakın, araştırma gezilerinde başıma hep kötü şeyler gelir. Beşinci sınıftayken gittiğim

okul, Saratoga Savaş Meydanı'na gezi düzenlemişti. Amerika İç Savaşı'ndan kalma bir top yüzünden başıma bir kaza geldi. Ben okul otobüsünü hedef almamıştım ki! Yine de okuldan attılar tabii. Ondan önce de dördüncü sınıftayken gittiğim okulla *Deniz Dünya-sı* filminin setindeki köpekbalığı havuzunu geziyorduk. Ben, işte nasıl olduysa, havuza uzanan iskelede yanlış bir manivelayı hareket ettirince, sınıfın tümü beklenmedik bir şekilde yüzmeye başladı. Onun öncesinde de... Neyse, siz anladınız.

Bu gezide uslu durmaya kararlıydım.

Şehrin içinde ilerlerken yol boyunca Nancy Bobofit'e katlandım. O çilli, kızıl saçlı, kleptomana kız sürekli fıstık ezmesi ve ketçaplı sandviçleriyle en yakın arkadaşım Kıvırcık'ın kafasına vuruyordu.

Kıvırcık kolay hedefti. Bir kere sıskaydı. Üstelik sinirlenince ağlıyordu. Birkaç kez sınıfta kalmış olacak ki altıncı sınıfta sivilceli, tutam tutam sakalları çıkmaya başlamış tek öğrenci oydu. Üstüne üstlük sakattı. Bacaklarındaki bir kas hastalığından ötürü, ömrü boyunca beden eğitimi dersine girmemesini sağlayan bir raporu vardı. Yürüyüşü komikti, sanki attığı her adım canını yakıyormuş gibi. Ama bunlar sizi aldatmasın. Yemekhane de börek çıkınca nasıl koştuğunu bir görmeniz gerek.

Her neyse, Nancy Bobofit sandviçi bölüp bölüp Kıvırcık'ın kafasına atıyor, attığı parçalar da çocukcağın kahverengi, kıvırcık saçlarına yapışıyordu. Dahası, Nancy ona hiç bir şey yapamayacağını biliyordu çünkü zaten gözetimdeydim. Okul müdürü bu gezide kötü, utanç verici, hatta kısmen eğlenceli tek bir şey bile olursa disiplin cezası vermekle tehdit etmişti beni. Dersler bitince okuldan çıkarmayarak sıkıntıdan öldürecekti.

"Bu kızı öldüreceğim," diye mırıldandım.

Kıvırcık beni sakinleştirmeye çalıştı. "Sorun değil. Fıstık ezmesi severim."

Çevik bir hareketle yana eğildi ve Nancy'nin öğününün bir parçası onu ıskaladı.

"Eee, artık yeter," diyerek yerimden kalkacak oldum ama Kıvırcık beni çekip koltuğuma oturttu.

"Zaten gözetim altındasın," diyerek durumu hatırlattı. "Bir şey olursa kabahati kime bulurlar biliyorsun."

Geriye dönüp bakınca, keşke Nancy Bobofit'i hemen o an, oracıkta yere yapıştırsaymışım diyorum. Sonradan kendimi içine sokacağım karmaşaya kıyasla, okulda kalma cezası bir hiçmiş.

Müze gezisinin başında Bay Brunner vardı.

Tekerlekli sandalyesiyle en önde giderek, her adımın yankılandığı kocaman galerilerde bize rehberlik ediyordu. Kâh mermer heykellerin kâh hakikaten eski, siyahlı turunculu vazoların sergilendiği cam muhafazaların yanından geçiyorduk.

Bu şeylerin iki üç bin yıldır ayakta olduğunu düşününce aklım başımdan gidecek gibi oluyordu.

Bizi tepesinde büyük bir sfenks olan dört metre yüksekliğindeki taş bir sütunun başına topladı ve bunun bizim yaşımızdaki bir kız için bir *stela*, yani mezar taşı olduğunu söyledi. Sütunun etrafındaki oymaların anlamını anlattı. Söylediklerini can kulağıyla dinlemeye çalışıyordum, çünkü ilginç gelmişti ama etrafımdaki herkes konuşuyordu. Onları ne zaman susturmaya çalışsam bu kez de bize eşlik eden diğer öğretmenimiz Bayan Dodds bana şeytani gözlerle bakıyordu.

Bayan Dodds, Georgia'dan gelmiş, elli yaşında olmasına rağmen sürekli siyah bir

deri ceket giyen ufak tefek matematik öğretmenimizdi. Harley Davidson marka bir motosikleti ta dolabınızın içine kadar sürecek kadar da sert görünüyordu. Yancy'ye sene ortasında, son matematik öğretmenimiz bir sinir krizi geçirdiğinde gelmişti.

Bayan Dodds geldiği ilk günden beri Nancy Bobofit'i sevmiş, bana ise şeytan tohumu muamelesi yapmıştı. Kadın, eğri büğrü parmağını bana uzatır, gerçekten tatlı bir şekilde "Şimdi, şekerim," derdi; bir ay boyunca derslerden sonra okulda kalma cezası aldığımı anlardım.

Bir keresinde, ceza olsun diye gece yarısına kadar eski matematik ders kitaplarındaki yanıtları sildirdikten sonra Kıvırcık'a Bayan Dodds'un insan olmadığını söylemişim. Kıvırcık çok ciddi bir ifade takınarak bana bakmış ve "Tamamen haklısın," demişti.

Bay Brunner, Yunan cenaze sanatı hakkında konuşmaya devam ediyordu.

En nihayetinde Nancy Bobofit kıs kıs gülerekle stele'deki çıplak adamla ilgili bir şeyler söyleyince ben de dayanamadım, dönüp "Çeneni kapar mısınız?" dedim.

Sesim arzu ettiğimden gür çıkmış.

Tüm grup kahaahalarla güldü. Bay Brunner anlattığı hikâyeyi kesti.

"Bay Jackson," dedi, "bir yorumda mı bulunacaktınız?"

Yüzüm utançtan kıpkırmızı kesildi. "Hayır, efendim," dedim.

Bay Brunner stele'nin üzerindeki resimlerden birine işaret etti. "Belki siz bu resmin neyi temsil ettiğini söyleyebilirsiniz bize?"

Oymaya baktım ve içime bir rahatlık doldu, ne olduğunu gerçekten hatırlamışım. "Bu Kronos, kendi çocuklarını yiyor, değil mi?"

"Evet," dedi Bay Brunner ama belli ki tatmin olmamıştı. "Ve bunu yapmıştı çünkü?"

"Şey..." Yanıtı bulmak için beynimin içindekileri altüst ediyordum. "Kronos kral tanrıydı ve..."

"Tanrı?" diye sordu Bay Brunner.

"Titan," diye düzelttim dediklerimi. "Ve... Tanrı olan çocuklarına güvenmiyordu. Bu yüzden, şey, Kronos onları yedi, değil mi? Ama karısı henüz bir bebek olan Zeus'u sakladı ve onun yerine yemesi için Kronos'a bir kaya verdi. Sonra, Zeus büyüyünce babası Kronos'u kandırdı, Kronos da Zeus'un erkek ve kız kardeşlerini kustu..."

"Öööğ!" dedi arkamdaki kızlardan birisi.

"Böylece tanrılar ve Titanlar arasında büyük bir kavgaya başladı," diye devam ettim. "Ve tanrılar kazandı."

Gruptan bazıları yine gülüştü.

Arkamdaki Nancy Bobofit bir arkadaşına mırıldandı: "Sanki gerçek hayatta bir işimize yarayacakmış gibi. Sanki iş başvurularımızda soracaklar: Lütfen, Kronos neden çocuklarını yedi, açıklayınız."

"Bay Jackson," dedi Brunner, "Bayan Bobofit'in mükemmel sorusunu açıklamak gerekirse, bu, gerçek hayatta işe yarar mı?"

"Yakalandın," diye mırıldandı Kıvırcık.

"Kapa çeneni," dedi Nancy tıslayarak, yüzü saçlarından da kırmızı olmuştu.

En sonunda Nancy de yakayı ele vermişti. Onu uygunsuz bir şeyler derken yakalayan tek kişi zaten Bay Brunner'dı. Radar gibiydi kulakları.

Sorusunu düşündüm ve omuz silktilim. "Bilmiyorum efendim."

"Anlıyorum," dedi Bay Brunner hüsrana uğramış bir ifadeyle. "Eh, yarım puan, Bay Jackson. Zeus aslında Kronos'a hardal ve şarap karışımı yedirerek diğer beş çocuğunu

kusmasını sağlamıştı. Onlar da elbette ölümsüz tanrıları, Titan'ın midesinde sindirilmekten yaşamaya ve büyümeye devam etmişlerdi. Tanrılar babalarını yendiler, onu kendi orağıyla parçalara ayırdılar ve parçalarını Yeraltı Dünyası'nın en karanlık köşesine, Tartarus'a attılar. Bu mutlu sonla beraber yemek vaktimiz de geldi. Bayan Dodds, rica etsem bize dışarı çıkan yolu gösterir misiniz?"

Sınıf dağıldı, kızlar midelerini tutuyor, oğlanlar da birbirlerini itip kakıp aptal gibi davranıyorlardı.

Kıvrıcıkla onların peşinden gidecektik ki Bay Brunner seslendi: "Bay Jackson."

Bunun olacağını biliyordum.

Kıvrıcık'a devam etmesini söyledim. Sonra Bay Brunner'a döndüm. "Efendim?"

Bay Brunner bir baktı mı yerinizden kımlıdayamazdınız. Binlerce yıl yaşındaki kahverengi gözleri her şeyi görmüş geçirmiş gibiydi.

"Sorumun yanıtını öğrenmelisin," dedi Bay Brunner.

"Titanlarla ilgili olanı mı?"

"Gerçek hayatla ilgili olanı. Ve öğrendiklerini nasıl uygulayacağını."

"Ha."

"Benden öğrendiklerin," dedi, "hayati önemi olan şeyler. Böyleymiş gibi davranmanı istiyorum. Senden yalnızca her şeyin en iyisini bekliyorum Percy Jackson."

Kızmak istiyordum, bu adam beni çok zorluyordu.

Demek istediğim, elbette, havalıydı Bay Brunner. Sınav günleri Romalı zırhı kuşanır ve bağırırdı: "Hey hooo!" Sonra bize meydan okur, kılıcının ucuyla iterek tahtaya koşurtur ve yaşamış tüm Yunanlıların ve Romalıların adlarını, hatta annelerinin adlarını ve hangi tanrılara taptıklarını tek tek sorardı. Bay Brunner benim herkes kadar iyi bilmemi bekliyordu ama gelin görün ki bende disleksi vardı. Yani yazıları doğru dürüst okuyamıyordum. Üstüne üstlük dikkat bozukluğum da olduğundan, hayatımda C'nin üstünde not almamıştım. Hayır, benim onlar kadar iyi olmamı beklemiyordu; daha iyi olmamı bekliyordu. Oysa ben bırakın onca adı ve bilgiyi öğrenmeyi, bunları doğru dürüst telaffuz bile edemiyordum.

Daha çok çalışırım gibi bir şeyler geveledim ağızımda. Bay Brunner ise sanki o kızın cezasinde bulunmuş gibi stele'ye uzun uzun, üzgün üzgün baktı.

Bana dışarı çıkıp öğle yemeğimi yememi söyledi.

Sınıf, müzenin girişindeki basamaklarda toplandı. Buradan Beşinci Cadde boyunca gidip gelen yayaları görebiliyorduk.

Tepemizde ise kocaman fırtına bulutları toplanıyordu, bu şehirde hiç bu kadar kara bulutlar görmemişim. Belki küresel ısınmadan falandır diye düşündüm çünkü New York eyaletinin tümünde hava Noel'den beri bir tuhaftı. Ağır kar fırtınaları, sel baskınları, çakan şimşeklerden doğan yangınlar atlatmıştık. Şimdi bir tayfun kopsa şaşırmazdım.

Kimse durumu fark etmemiş gibiydi. Oğlanlardan bazıları güvercinleri kraker atışına tutuyordu. Nancy Bobofit bir hanımefendinin para çantasına dadanmış yankesicilik yapıyordu ve elbette Bayan Dodds hiçbir şey görmüyordu.

Kıvrıcık'la diğerlerinden uzağa, çeşmenin kenarına oturduk. Böylece kimse o okuldan olduğumuzu anlamaz diye umuyorduk. Yani başka yerde tutunamayan ucubelerin gittiği okul.

"Cezalı mısın?" diye sordu Kıvrıcık.

“Yok,” dedim. “Brunner ceza vermedi de bazen yakamdan düşse diye geçiyor içimden. Yani... Ben dâhi miyim yahu?”

Kıvrıcık bir süre bir demedi. Sonra kendimi iyi hissetmem için derin, felsefi bir şeyler söyleyecek diye düşünürken “Elmanı alabilir miyim?” dedi.

Bir şey yiyecek halim olmadığından almasına izin verdim.

Beşinci Cadde’de akan taksi nehrine baktım ve oturduğumuz yerden birkaç sokak ötedeki annemin dairesini düşündüm. Noel’den beri görmemiştim onu. Bir taksiye atlayıp eve gitmeyi öylesine istiyordum ki. Annem beni kucaklar, gördüğüne sevinir ama bir yandan da hayal kırıklığına uğrardı. Beni doğruca Yancy’ye geri yollar, altı senede altıncı okulum olmasına ve muhtemelen buradan da atılacak olmama rağmen daha çok çabalamam gerektiğini hatırlatırdı. Bana öyle kederli bakardı ki dayanmam mümkün olmazdı.

Bay Brunner engellilere ayrılmış rampanın dibine tekerlekli sandalyesini park etti. Bir yandan kitap okuyup bir yandan mısır gevreği yemeye başladı. Sandalyesinin arkasından birden kırmızı bir şemsiye peyda oldu, sanki motorlu bir kafe masası gibiydi.

Nancy Bobofit çirkin arkadaşları ile beraber karşıma dikildiğinde –sanırım turistleri soymaktan sıkılmıştı– sandviçimi açıyordum. Yarıyı yenmiş yemeğini Kıvrıcık’ın kucağına attı.

“Hay aksi.” O çarpık dişleri ile bir de bana sırtmaz mı! Çilleri, birisi yüzüne spreyle sıvı Cheetos sıkılmış gibi turuncuydu.

Sakin olmaya çalıştım. Okul danışmanım bana bir milyon kez söylemişti, “Ona kadar say, öfkeni denetlemeye çalış.” Ama öylesine delirmiştim ki aklımdaki her şey uçup gitmişti. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Kıza el sürdüğümü hatırlamıyorum ama göz açıp kapayana dek Nancy çeşmede popo üstü oturmuş haldeydi, bir yandan da ciyak ciyak bağıırıyordu: “Percy beni itti!”

Bayan Dodds yanımızda belirdi.

Çocuklardan bazıları fısıldaşıyordu. “Gördün mü?”

“Su...”

“Sanki onu kaptı götürdü...”

Neden bahsettiklerini anlamıyordum. Tek bildiğim başımın yine belada olduğuydu.

Bayan Dodds zavallı küçük Nancy’nin iyi olduğundan emin olup, ona müzenin he-diyelelik eşya dükkânından yeni bir tişört falan filan almaya söz verdikten sonra bana döndü. Gözlerinde zaferle yanan bir ateş vardı, sanki tüm dönem beklediği bir şeyi yapmıştı. “Şimdi, şekerim...”

“Biliyorum,” diyerek homurdandım. “Bir ay boyunca ders kitaplarını sil dur.”

Söylenecek doğru şey bu değildi.

“Gel benimle,” dedi Bayan Dodds.

“Bekleyin!” diye viyakladı Kıvrıcık. “Bendim. Onu ben ittim.”

Sersemlemiş bir halde ona bakakaldım. Beni kurtarmaya çalıştığına inanamıyordum. Kıvrıcık, Bayan Dodds’tan ölümüne korkardı.

Bayan Dodds, Kıvrıcık’a öyle bir baktı ki çocukcağızın tel tel tüylü çenesi titredi.

“Hiç sanmıyorum Çaldibi,” dedi kadın.

“Ama...”

“Bu-ra-da-ka-la-cak-sın.”

Kıvrıcık çaresizce bana baktı.

“Sorum yok abicim,” dedim. “Denediğin için teşekkür ederim.”

“Şekerim,” diye haykırdı bana Bayan Dodds. “Hemen.”

Nancy Bobofit budalaca sırttı.

Ben de ona son model seni-sonra-geberteceğim bakışından attım. Sonra da Bayan Dodds’la yüzleşmek için döndüm ama orada değildi. Müze girişinde duruyordu, hem de merdivenlerin en tepesinde. Gelmem için sabırsızlıkla işaret etti.

O kadar hızlı nasıl çıkmıştı oraya?

Başıma böyle şeyler çok gelir. Beynim bazen uyuyakalıyormuş gibi, bir bakmışım bir şeyi gözden kaçırmışım, sanki evren denen bulmacanın bir parçası düşmüş de kalan boşluğa bakıyormuşum gibi. Okul danışmanım bunun DEHB’den, yani bendeki Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu’ndan kaynaklandığını söylemişti; beynim bazı şeyleri yanlış yorumluyormuş.

Ben bundan o kadar emin değildim.

Bayan Dodds’un peşinden gittim.

Basamakların yarısını tırmanmıştım ki göz ucuyla Kıvırcık’a bir bakış attım. Solgun görünüyordu, gözleri bir bana, bir Bay Brunner’a dönüyordu. Sanki olan bitenden Bay Brunner’ın da haberi olsun ister gibiydi. Ama Bay Brunner okuduğu romana dalmıştı.

Yukarı baktım. Bayan Dodds yine gözden kaybolmuştu. Şimdi binanın içinde, giriş holünün ucundaydı.

Tamam, diye geçirdim içimden. Bana hediye dükkânından Nancy’ye yeni bir tişört aldracak.

Ama anlaşılın plan bu değilmiş.

Onu müzenin derinliklerinde takip ettim. En sonunda yetiştiğimde yeniden Yunan ve Roma bölümündeydik.

Bizim dışımızda galeri boştu.

Bayan Dodds Yunan tanrılarının resmedildiği kocaman bir frizin, yani duvar süsünün önünde kollarını kavuşturmuş beni bekliyordu. Gırtlığından da sanki hırıldıyormuşçasına tuhaf bir gürültü geliyordu.

O sesi duymasam da sınırlarım bozulurdu gerçi. İnsanın öğretmeniyle, hele de Bayan Dodds’la baş başa kalması garip oluyor. Frize öyle bir bakıyordu ki sanki onu un ufak etmek istiyordu...

“Şekerim, sen hep sorun çıkarıyorsun,” dedi.

En güvenli şeyi yaptım. “Evet, efendim,” dedim.

Kadın deri ceketinin kollarının ucuna asıldı. “Başın hep dertten kurtulur zannettin, değil mi?”

Gözlerindeki bakışa delice demek az kalırdı. Şeytaniydi.

O bir öğretmen, diye düşündüm gerginlikle. Beni incitecek değil ya.

“Ben... Eee... Düzelmeye gayret göstereceğim efendim.”

Bina bir gök gürültüsü ile sallandı.

“Biz aptal değiliz Percy Jackson,” dedi Bayan Dodds. “Seni bulmamız an meselesiydi. Haydi, itiraf et, daha az acı çekeceksin.”

Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yoktu.

“Eee?” dedi, bir şey bekliyor gibiydi.

“Hanımefendi, ben bilmi...”

“Vaktin doldu,” dedi tsलयarak.

Sonra olabilecek en acayip şey oldu. Gözleri mangal ateşi gibi yanmaya başladı. Par-

makları uzadı, pençelere dönüştü. Ceketini eriyip kocaman, deriden kanatlara dönüştü. İnsan değildi. Pençeleri, sapsarı sivri dişlerle dolu ağzı, kırış kırış yüzü ile yarası kanatlı bir cadıydı o artık ve beni lime lime etmek üzereydi.

Sonra işler daha da garipleşmeye başladı.

Bir dakika önce müzenin önünde olan Bay Brunner, tekerlekli sandalyesini sürerek, elinde bir kalemle galerinin kapısından içeri giriyordu şimdi.

“Hey hooo, Percy!” diye bağırdı ve kalemi havaya fırlattı.

Bayan Dodds da üstüne atıldı.

Ciyaklayarak eğildim ve havayı biçen pençelerin sesi kulaklarımda çınladı. Kalemi havada yakaladım ama elime değer değmez kalemlikten çıkmıştı. Bir kılıçtı, hem de Bay Brunner’ın sınav günleri kullandığı bronz kılıç.

Bayan Dodds gözlerinde canice bir bakışla etrafımda döndü.

Dizlerim tutmuyordu. Ellerim öyle titriyordu ki neredeyse kılıcı düşürüyordum.

Öfkeyle bağırdı: “Öl, şekerim!”

Sonra da doğruca üzerime uçtu.

Mutlak bir dehşet içimi kapladı. İçimden gelen tek şeyi yaptım: Kılıcı savurdum.

Kılıcın metal ağzı kadının omzuna değdi ve sanki kadın sudan yapılmış gibi içinden geçti. Hiss!

Bayan Dodds sanki devasa bir pervaneye tutulmuş kumdan bir kaleye döndü. Sarı bir toz dağıtarak patladı, oracıkta buharlaştı ama bir süre kükürt kokusu, bir ölüm çığlığı ve kötülüğün saçtığı buz gibi bir hava etrafı sardı, sanki o alev alev, kor kırmızı iki göz hâlâ beni izliyordu.

Bir başımdım.

Elimde bir tükenmez kalem vardı.

Bay Brunner orada değildi. Kimse yoktu, sadece ben vardım.

Ellerim titriyordu. Yemeğime uyuşturucu ya da başka bir şey bulaşmış olmalıydı.

Olan biten her şeyi ben mi düşlemiştim?

Yeniden dışarı çıktım.

Yağmur yağmaya başladı.

Kıvrık çuşmenin başında duruyordu, başını bir müze haritası ile örtmüştü. Nancy Bofit hâlâ orada, çuşmede yüzdüğünden ıpslak bir halde duruyor, çirkin arkadaşlarına homurdanıyordu. Beni görünce, “Umarım Bayan Kerr poposuna şaplağı geçirmiştir?” dedi.

“Kim dedin?” dedim.

“Öğretmenimiz. Salak!”

Gözlerimi kırıştırdım. Bayan Kerr diye bir öğretmenimiz yoktu. Nancy’ye neden bahsettiğini sordum.

Kız gözlerini devirip uzaklaştı.

Kıvrık’a Bayan Dodds’un nerede olduğunu sordum.

“Kim?” dedi.

Ama önce bir duraladı, bana bakamıyordu, o yüzden benimle dalga geçtiğini düşündüm.

“Hiç komik değil abicim,” dedim. “Bu iş ciddi.”

Tepemizde gök gürledi.

Bay Brunner’ın kırmızı şemsiyesinin altında oturduğunu, kitap okuduğunu gördüm. Sanki hiç yerinden kıpırdamamıştı.

Yanına gittim.

Başını kaldırdı, dikkati dağılmış gibiydi. “Ah, işte bu benim kalemim sanırım. Lütfen bundan sonra kendi yazım araçlarınızı kendiniz getirin Bay Jackson.”

Bay Brunner’a kalemimi verdim. Hâlâ elimde olduğunun farkında bile değildim.

“Efendim,” dedim. “Bayan Dodds nerede?”

Bana boş boş baktı. “Kim?”

“Bize eşlik eden diğer öğretmen. Bayan Dodds. Cebire giriş dersi öğretmenimiz.”

Kaşlarını çattı ve sandalyesinde doğruldu, biraz endişeli gibiydi. “Percy, bu gezide Bayan Dodds diye birisi yok. Bildiğim kadarıyla Yancy Akademisi’nde de Bayan Dodds isminde birisi hiç olmadı. Sen iyi misin?”

PERCY JACKSON

VE OLİMPOSLULAR

New York Times listelerinde birinci sıraya oturup satış rekorları kıran ve ödüle doymayan Percy Jackson ve Olimposlular, Yunan tanrılarına yakışır bir koleksiyonla bir araya geldi!

Bir gün birisi çıkıp size Antik Yunan tanrılarının hâlâ hayatta olduklarını söylese ne yapardınız? Ya ailenizden birinin bu tanrılardan biri olduğunu öğrenseniz? Olağanüstü güçlere sahip olduğunuzun farkına varsanız? Bir de peşinize mitolojik efsanelerdeki canavarlar düşse? Ne yapardınız? Percy'nin yaptığını...

İşte karşınızda Percy Jackson. On iki yaşında, hiperaktif, okuma yazmada sorunları olan ve başı beladan bir türlü kurtulmayan bir çocuk! Peşine takılan, ne olduklarını bir türlü anlayamadığı birtakım doğaüstü yaratıklar da cabası! Bütün bunların sebebi aslında babasının bir Yunan tanrısı olması, fakat sorunları çözmek tamamen Percy'ye kalmış durumda.

Percy Jackson ve yarı tanrı arkadaşlarına, Yeraltı Dünyası'nın kapılarına ulaşmak ve tanrılar arasındaki yıkıcı savaşı önlemek için çıktıkları heyecan verici macerada eşlik edin!

